

El nostre ahir

En Salvador Parcet i Soler va néixer a finals de Gener de l'any 1.854 i va morir, exactament, el dia de Cap d'Any del 1934, quan ja havia aconseguit la vuitantena. Va casar-se amb una noia de fora Vila, la qual va donar-li dos fills: en Francesc i en Quimet; flequer, simpàtic i garlaire, el primer; fuster, indolent i amic del xumerri, el segon, que, a la mort del vell, va substituir-lo a la campaneria.

Em descuidava de dir que l'avi Parcet era el campaner gros: per la seva panxa i per capacitat professional. Compartia la tasca amb el vell Pep Marxant, tot formant ambdós la parella més perfecta que, en el ram, hi havia a la comarca, que ja és dir molt. Però, en honor a la veritat pot dir-se que tothom identificava fàcilment quin era aquell qui tocava, car, sense que en Pep Marxant ho fes malament, la diferència a favor del seu company de feina era francament notòria. Res hi feia la mena de toc, dins la gamma extensíssima d'aquell temps, per a endevinar-hi la seva gràcia, així mateix si es tractava de toc cívic (Somatent, Foc, Mal Temps) com de toc carismàtic (Bateig, Viàtic, Mort -amb toc de pobre o amb toc de ric, segons la categoria-), o del simplement religiós (diferenciat els dies de vigília i festius), i que comprenia: Missa primera, Missa matinal, Missa de nou i Sant Ofici (al matí); Rosari i Funció Vespral (a la tarda).

Més d'una vegada havia pujat amb ell al campanar. Amb una mica de basarda, car l'altura i la foscor m'han impressionat sempre, el seguia frec a frec quan pujàvem el tros que va des dels "escanyadors" al costat de les campanes, panxut i cama-curt, hi passava tan just que a mi em feia l'efecte que hom havia fet l'escala a la seva mida, quan, de veritat, era la seva panxa la que hi passava milimètricament. Quan érem dalt, jo m'asseia en un racó dels de la banda de ponent i m'extasiava veient-lo tocar: si el toc era de ric, valia la pena de seguir-li l'execució. Les quatre cordes, dues per mà, feien el miracle del repicó d'una manera meravellosa: Després d'un toc fort, uníson, la cadència apianada de les quatre veus pujant i baixant com una coral perfecta, ara com un gemec idíl·lic, - ara com un reneç de guerra civil, ara com un sospir que repetien, tot passant, els pardals i les orenetes, amb alternatives diverses d'exaltació i d'afebliment, fins que arribava el cop final, definitiu com un esclat de música. La panxa de l'avi Parcet s'aprimava una mica per l'esforç, però, ja en el caragol de l'escala, jo l'endevinava lluminós i magnífic com una aparició. Me'n recordaré sempre.

Pot ben dir-se que l'Avi Parcet repartia tot el seu temps entre el Campanar i la Vinya. Per poc que li permetessin les obligacions professionals, anava cada dia al tros, acompanyat del seu ruc, gris i una mica baixet, el tarannà del qual s'avenia molt al seu: reposat, manso i segur. Feien junts el camí des de la Vila fins a la part del darrera del turó de l'Acampament, on hi tenia la vinya: tornaven carregats de fruita, verdura o altres viandes, una estona abans del migdia, amb temps just per a la feina del Campanar. Després del dinar, un soldat de rom al Centre Catòlic o una barreja doble a ca l'Enriqueta, i, a la mitja tarda, una becaina a la Plaça, sota les voltes, fins que la colla d'espardenyers el deixondien per a fer-lo parlar, bo i celebrant els seus acudits i les seves explicades.

Una tarda, el senyor Llorenç Sajaloli, que era secretari del Jutjat, en sortir del cafè per anar-se'n a la feina, va deturar-se vora els espardenyers, com tenia per costum, per a fer-hi petar una xerrada. Era un home erudit, i le agradava semblar-ho i, tot parlant, va relliscar per a referir-se a l'astronomia. Quan en plena peroració els explicava que la terra volta, l'Avi Parcet, que feia com sempre la becaina sota els porxos, va despertar-se i va fer, en sentir-lo, una rialla mofeta. No cal dir que el Sr. Llorenç en adonar-se, va preguntar-li, tot picat:

- Vadó, per què sou tan descregut? No ho creieu que la terra volta?

La contesta de l'Avi Parcet va saltar, ràpida:

- I què he de creure, Sr. Llorenç, què he de creure. Si la terra voltés, com vosté diu, un dia o altre trobaria baixada per a anar a la vinya, no li sembla?

Com pot veure's l'Avi Parcet, a més d'un bon campaner, era un simpàtic toca-campanes.